The Deconstruction of one's faith; When young adults fall away, 1 of 3,
Oman uskon purkaminen; kun nuoret aikuiset luopuvat, osa 1/3

Hei kaikki,

Ilmausta 'uskonsa purkaminen' käytetään englanniksi kuvaamaan 20-40 vuotiaita, mutta erityisesti kolmekymppisiä aikuisia, jotka ovat 'luopuneet Herrasta', vaikka he ovat kasvaneet kristillisessä seurakunnassa ja perheessä. Nyt he hylkäävät uskonsa väittäen olevansa joko ateisteja, agnostikkoja tai 'en vain usko tuota enää'.

He purkavat sen, mitä ennen uskoivat. Aivan kuten kodin remontoimisessa on ensimmäinen askel repiä pois kaikki se mikä on vanhaa, vaarallista, vanhentunutta tai ei-toivottua. Mutta aivan kuten ränsistyneen kodin kohdalla, heille jää se purettuna ja hylättynä. He ovat jämähtäneet paikalleen tietäen enemmän mitä eivät usko kuin mitä uskovat.

Tämä on tuskallista vanhemmille, jotka olivat 'hyvässä' seurakunnassa näitä lapsia kasvattaessaan

Joidenkuiden on vaikea olla ottamatta asiaa henkilökohtaisesti ja pohtimatta sitä, missä he menivät harhaan. Jos asiaa ei ota henkilökohtaisesti, se on vähintäänkin tunne-elämän puolesta raastavaa, koska vanhemmat pelastuivat monista niistä asioista, jotka nämä aikuiset lapset nyt hyväksyvät. Mutta heillä on vapaa tahto ja aikuisina he ovat vastuussa omasta elämästään.

Sen lisäksi monet näiden nyt aikuisten lasten vanhemmat ovat myös jättäytyneet pois seurakunnista sen jälkeen, kun he ovat haavoittuneet tai heillä on ollut muita kokemuksia, jotka ovat kääntäneet heidät pois auditorioseurakuntajärjestelmästä. Näemme monien liittyvän kotiseurakuntiin, ei tuon kipeyden vuoksi, vaan etsien aitoa ja todellisia ihmissuhteita – ollen seurakunta niin kuin apostolit ja Uuden testamentin ihmiset juhlistivat pyhien kokoontumista – löytäen aitoja ystävyyssuhteita ja ihmissuhteita Kristuksessa, kulkien elämän halki yhdessä.

Monet eivät ole syvällä sydämessään hylänneet Jeesusta, vaikka he saattavat joskus väittää muuta, vaan sen sijaan sen paketin ja rakennelman, jonka välityksellä he saivat kuulla Hänestä. He havaitsivat, että auditorioseurakunta opetti heille enemmän *Hänestä* kuin itse asiassa *Hänen tuntemisestaan*. Heillä oli kokemus seurakunnasta, ei Jumala-kokemusta sunnuntaisin.

Me veimme lapset seurakuntaan joka sunnuntai, mitä tapahtui?

Hyvin usein, kun he olivat nuoria, heidän vanhempansa tulivat (tai palasivat) Herran luo ja toivat nuoren perheensä hyvään 'Raamattuun uskovaan' seurakuntaan. He toivoivat myös lastensa 'ottavan Herran vastaan' –ja he olettivat, että se tapahtui lastenhoidon ja pyhäkoulun ja myöhemmin nuorten ryhmän välityksellä. Jotkut näistä lapsista menivät edelleen Raamattukouluihin, harjoitteluohjelmiin, aktiomatkoille; kaikki ne oli suunniteltu vahvistamaan sitä uskoa, jota lasten vanhemmat toivoivat lapsillaan olevan.

Mutta jotenkin heidän vanhempiensa uskosta ei täysin tullut heidän omaansa. Jokaisen lapsen täytyy käydä läpi se prosessi, jossa hän tekee vanhempiensa uskon omakseen. Mutta lapset ovat asiantuntijoita näkemään kaksoisstandardit ja tekopyhyyden, ja koska he ovat koulussa, he tietävät, miltä sellainen rakenne näyttää, joka arvostaa ulkonäköä ja suoritusta. voit opettaa lapselle historiaa, mutta et saa häntä rakastamaan historiaa. Voit opettaa hänelle matematiikkaa, mutta et saa häntä rakastamaan matematiikkaa. Voit opettaa lapselle Jeesuksesta, mutta et saa häntä tuntemaan Hänet. Lapset tietävät, kuinka suorittaa jossakin rakenteessa.

Perustavaa laatua oleva asia oli tämä: lapset luottivat siihen, että heidän vanhempansa ovat oikeassa. Monet todella vaelsivat Herran kanssa tai ainakin heillä oli kokemuksia Herran kanssa. He luottivat siihen, mitä heille kerrottiin, rakenteeseen, järjestelmään. Mutta sitten he kasvoivat aikuisiksi ja ulos tuosta järjestelmästä. Äidin ja isän ääni ei ollut ainoa ääni enää; ketä uskoa?

He kasvoivat aikuisiksi...

Heti kun nämä lapset menevät tuon seurakunnan rajojen ulkopuolelle, he havaitsevat collegessa tai työssä, että hyviä ihmisiä monista eri uskonnoista on elossa ja voi hyvin maa-planeetalla. He alkavat nähdä totuuksia muissa uskonnoissa ja filosofioissa, mikä on heille silmiä avaavaa, koska heidän kristillisessä kasvatuksessaan kukaan ei opettanut heille muista uskonnoista ja uskomusjärjestelmistä.

Valitettavasti kristillisissä kouluissa ja etenkin kodeissa on vähän, jos yhtään opetusta eri uskonnoista ja filosofioista. Koti on täydellinen paikka puhua esiteinien ja teini-ikäisten kanssa muista uskonnoista ja niistä toisista äänistä, joita on 'maailmalla', ennen kuin he menevät 'ulos maailmaan'. Mutta enimmäkseen he siirtyvät hyvin äkkiä suojatusta kristillisestä kodista ja kristillisestä koulusta ja Raamattuun uskovasta seurakunnasta maailmaan. Eikä heillä ole tietämystä, jotta voisivat suodattaa ja järkeillä uskonsa välityksellä, eikä syvyyttä omassa vaelluksessaan Hänen kanssaan.

Tuon sanottuani lisään, ettei kyse ole vain tiedosta.

Näiden teinien täytyy tuntea, todellakin tuntea Isä ja Herra, ja siitä käsin he ovat turvattuja oppiessaan toisista uskonnoista ja filosofioista. Heidän täytyy kehittää kotona omaa aikaansa Herran kanssa – palvonnassa, opiskelemisessa, ajattelemisessa ja kirjoittamisessa koskien asioita, jotka Herra saa 'erottumaan' ja kiinnittää heidän huomionsa. 5. Moos. 11: 19 käskee vanhempia muistamaan, että puhuvat Herrasta lastensa kanssa (ei lapsilleen): "...puhut niistä kotona istuessasi ja tietä käydessäsi, maata pannessasi ja ylös noustessasi."

Auditorioseurakunta erottaa perheet heti kun he menevät ovesta sisään ja ilman henkilökohtaista vaellusta Herran kanssa monet näistä lapsista luopuvat, kun heidät on irrotettu rakenteesta.

Se ei ole erilaista, kun ajatellaan jotakuta, joka on armeijassa tai on ammattiurheilija, siinä, että silloin kun he ovat harjoitusohjelmassaan, he ovat fyysistä harjoittelua vaativan ulkonaisen rakenteen alaisia, mutta heti kun he ovat tuon ohjelman ulkopuolella ja tuo ulkonainen rakenne on poistettu, he lakkaavat harjoittelemasta ja lihovat ja laiskistuvat – kaikki tämä siksi, koska he eivät koskaan kehittäneet omaa sisäistä kurinalaisuuttaan ollessaan tuossa rakenteessa. Siitä ei koskaan tullut osa heitä heidän sydämessään.

Tilanne on sama monien näistä nyt aikuisten lasten kohdalla – seurakunta tarjosi rakenteen, mutta koska heillä ei ollut omaa kurinalaisuuttaan ja vaellustaan Herran kanssa, heti kun tuo rakenne poistettiin, niin poistuu myös heidän uskonsa. Heti kun tuo on tehty, toiset äänet tulevat sisälle, he alkavat purkaa heidän uskoaan lankku lankulta, tutkien, mistä he pitivät ja mistä eivät pitäneet…

Raamatussa on esimerkkejä aikuisista lapsista, jotka 'purkivat' uskonsa

Tuhlaajapoika selvästi kävi läpi uskonsa purkamisen ajan, mutta tunnistammeko sen, että rikas nuorukainen oli keskellä saman asian tekemistä? Paavalin läheinen matkakumppani Deemas, jätti hänet lopuksi, Paavalin sanoin 'tähän nykyiseen maailmaan rakastuneena'.

Ensi viikolla katsomme joitakuita näistä henkilöistä ja kykenemme samastumaan heidän sisällään olevaan prosessiin. Muista kuitenkin tämä: Isä Jumala on Henki, ja Hän työskentelee ennen kaikkea poissa näkyvistä, syvällä ihmisen sydämessä, hänen syvimmissä ajatuksissaan. Paavali sanoi Gal. 4:19:ssa, että hänen täytyi 'jälleen täytyy kivulla synnyttää, kunnes Kristus saa muodon teissä'.

Kyse on prosessista, äläkä lannistu siitä, jos ulkonaisesti näyttää siltä, että aikuinen lapsi on purkamassa uskoaan – luota Kristuksen olevan itse asiassa hänessä ja käsittelevän syvällisiä asioita, jotka voivat viedä vuosia, jopa vuosikymmeniä selvittää… mutta Hän on uskollinen jatkamaan tuota työtä.

Lisää ensi viikolla, siihen saakka, siunauksin,
John Fenn/LL

The Deconstruction of one's faith; Prodigals, Rich Rulers #2 of 3
Oman uskon purkaminen; tuhlaajapojat, rikkaat nuorukaiset, osa 2/3

Hei kaikki,

Olen kertonut prosessista, jota yleisesti kutsutaan (Yhdysvalloissa) ‘oman uskonsa purkamiseksi’, mitä käytetään kuvaamaan aikuisia parikymppisistä nuoriin nelikymppisiin, jotka varttuivat seurakunnasta ja nyt hylkäävät seurakunnan ja monien kohdalla Herran.

Rikas nuorukainen

Rikas nuorukainen löytyy Matt. 19: 16-22:ssa tutkimassa uskoaan ja suhdettaan vanhempiinsa.

Hän tuli Jeesuksen luo kysyen: “Hyvä opettaja, mitä minun pitää tehdä, jotta saisin iankaikkisen elämän?” Ja Jeesus vastasi: "Miksi kutsut minua hyväksi? Ei ole ketään muuta hyvää kuin Jumala. ” (suomennos tässä) Heti alussa Jeesus pyrkii ratkaisemaan asian. Kuka sinä ajattelet minun olevan? Olenko Herra, valehtelija vai hullu? Kutsumalla minua hyväksi, sillä ei ole ketään muuta hyvää kuin Jumala, kutsutko minua Jumalaksi? Nuorukainen oli hiljaa. Niinpä Jeesus lähestyi kysymystä toisesta näkökulmasta.

Tässä yhdessä sananvaihdossa löydämme oman uskonsa purkavien pulman: He hylkäävät sen minkä kanssa varttuivat, mutta eivät vielä tiedä, mitä tehdä. Syvällä sydämessään he vain tietävät haluavansa yhä ikuisen elämän, vaikka he eivät myönnä sitä avoimesti, syvällä sydämessään he pelkäävät kuolemista ja haluavat määränpäänsä olevan turvattu.

Vihaisena ja loukkaantuneena he saattavat hyökätä vanhempiaan, seurakuntaansa vastaan tai avoimesti todeta, että hylkäävät ‘uskontonsa’, mutta heidän sydämessään on pelkoa, hämmennystä ja taas tietäen enemmän, mitä eivät halua kuin mitä haluavat.

Kokeiltuaan ‘uskonnon’ rajoitteita, he astuvat toimintahäiriön maailmaan. Joskus tuo toimintahäiriö on ilmiselvää ja näkyy rikkoutuneissa ihmissuhteissa ja epävakaudesta elämässä. Joskus toimintahäiriö on piilossa kaiken sen kullan ja kimalluksen takana, jota maailma tarjoaa, mikä jättää heidät sisältä tyhjiksi – he tietävät tämän, mutta eivät ole rauhassa, eivätkä he vielä ole siinä kohdassa, jossa he voivat nöyrtyä ja palata lapsuusajan uskoonsa.

Pohdi tuota nuorukaista

Tämä nuorukainen oli rikas, ja meille kerrotaan myöhemmin keskustelussa, hänellä oli paljon omaisuutta. Ei vain rahaa, vaan myös omaisuutta. Kuitenkin huolimatta siitä mitä hänellä oli, hän tiesi, ettei hänellä ollut iankaikkista elämää. Hän kertoi Jeesukselle tehneensä kaiken mitä

häneltä vaadittiin hänen uskonnossaan ja epäilemättä hänen vanhempiensa uskonnossa – kuitenkin hän tiesi, ettei hänellä ollut iankaikkista elämää.

Hän etsi jotakin mitä tehdä. “Mitä minun pitää tehdä?”, hän kysyi. Hän oli pitänyt kaikki käskyt lapsuudesta lähtien, mutta oli tyhjä. Hän tiesi, ettei tuolla uskonnolla ollut iankaikkista elämää, se ei täyttänyt hänen sydäntään tarkoituksella.

Uskonsa jättänyt aikuinen painiskelee Jeesuksen väitteiden kanssa. Monet kerrat hän ei hylkää Häntä, vaan sen sijaan sen seurakuntapaketin, jonka kautta Jeesus esitettiin. Jos hän vain voisi tuntea Herran ilman sitä auditorioseurakunnan paketoitua show’ta ja sen kulttuuria. Tuolla nuorukaisella oli uskonnon muoto, mutta hän oli fiksu. Hän tiesi sen olevan ulkonaiseen suuntautunutta, suoritukseen perustuvaa, ja se jätti hänet tyhjäksi, vaikka hän piti kaikki käskyt lapsuudesta lähtien. Hän oli purkamassa uskoaan. Hän yritti päästä siitä selville. Mitä minun pitää tehdä?

Juuri tuon kanssa he painiskelevat; Jeesuksen väitteiden

Vanhempien rooli heidän lastensa elämässä pitää sisällään sen tosiasian, että jokainen ‘ensimmäinen’ heidän lapsensa kokemuksista elämässä (tiettyyn ikään asti) tulee hänen vanhempiensa kautta. Liesi on kuuma – tuo ensimmäinen kerta, jolloin opittiin tuo tosiasia, tuli hänen vanhempiensa kautta. Syö vihanneksesi, ne ovat sinulle hyväksi – tuo ‘ensimmäinen’ tuli hänen vanhempiensa kautta. Harjaa hampaasi pitääksesi ne terveisinä – tuo ‘ensimmäinen’ tuli vanhempien kautta.

Kun lapsi vanhenee, vanhempi haluaa lapsensa (tai hänen pitäisi haluta lapsensa) saavan kuulla aiheesta seksi häneltä, ei lapsen koulusta, ei hänen ystäviltään, ei pornosivustolta. Vanhempi haluaa lapsensa oppivan rahasta ja budjetoinnista ja ahkerasta työnteosta ja säästämisestä häneltä, ei jätä tuota maailman mainostajien ja ystävien opetettavaksi. Vanhemmat haluavat lastensa ymmärtävän elämänkysymysten asianmukaisen asiayhteyden – lähtien kunnollisesta syömisestä seksiin ja rahaan ja ihmissuhteisiin. Vanhemmat asettavat kaiken asianmukaiseen asiayhteyteen ja ymmärrykseen. Jumala mukaan luettuna.

Vanhempi esittelee lapselleen ‘tämä on Jumala’ ja ‘haluan opettaa sinulle Jeesuksesta, joka rakastaa meitä ja kuoli meidän puolestamme’ – ja se on hyväksyttävää, kunnes tuo lapsi tulee ikään, jossa toisilla ihmisillä on muita ajatuksia Jumalasta. Jopa jos tuolla lapsella olisi aitoja kokemuksia Herrasta, Hänen ‘henkilökohtaisesti omaksi’ ottaminen ei tapahdu automaattisesti.

Monet meistä tuntevat ystäviä tai sukulaisia, jotka ehkä lapsena tai teininä kokivat Herran

Mutta he eivät vaella Hänen kanssaan nyt. Joskus me ihmettelemme, kuinka sama kokemus muutti meidät niin, mutta heitä ei. Se johtuu siitä, että ihmisellä voi olla kokemus Jumalasta, mutta hän jättää asian vain siksi – hetkeksi ajassa. Pelkästään se, että on kokemus Pyhästä Hengestä ei merkitse sitä, että ihminen antaa sydämensä ja elämänsä Jumalalle.
Ja se on rikkaan nuorukaisen ahdinko. Hän oli pitänyt kaikki käskyt. Hän oli ‘hyvä poika’ kaikkien hyvän juutalaisen pojan mittareiden mukaan ensimmäisellä vuosisadalla. Hän oli luultavasti teini tässä, myöhäisessä teini-iässä ehkä, kuitenkin hän yhä etsi. Tässä hän tulee kasvotusten lihassa olevan Jumalan kanssa ja sitten kävelee pois.

Jumala vai maailma?

“Myy omaisuutesi ja seuraa Minua” merkitsi hänelle sitä, että hän panee sydämensä uhrialttarille kaiken varallisuutensa ja siihen liittyvän ylpeyden, ja kääntää sille selkänsä. Monet miehet varttuvat ajatelleen, että kristityksi tuleminen tekee heistä heikkoja. He ajattelevat, että usko on naisia varten, koska he eivät ole koskaan sovittaneet yhteen uskovana miehenä olemista sen

kanssa, että kykenee tekemään ahkerasti työtä ja mennä elämässä eteenpäin itsensä ja perheensä hyväksi. Monet miehet ilmaisevat uskoaan tekemällä ahkerasti työtä ja hankkimalla elanto perheelleen, hyvä niin, mutta se ei ole ristiriidassa sen kanssa, että on uskova mies.

Tämä rikas nuorukainen oli myös hämmentynyt. Oliko Jeesus Jumala? Hän ei ollut vastannut Hänen kysymykseensä. Hän on hyvä, mutta menisikö nuorukainen niin pitkälle, että sanoisi Jeesuksen olevan Jumala? Ja jos Hän on Jumala, haluan Jumalan, mutta en niin suuressa määrin, että Hän muuttaa elämäni. Hän heikentäisi minua miehenä, ihmisenä, joka haluaa olla menestynyt elämässä. Pidän maailmasta. Kuinka voin olla uskova ihminen ja yhä olla menestynyt? Nuorukainen ei osannut sovittaa yhteen noita kysymyksiä.

Jae 22 sanoo, että nuorukainen "meni pois murheellisena, sillä hänellä oli paljon omaisuutta."

Sana 'murheellinen' ei välitä oikein tämän miehen tunteita. Se tulee kreikan juurisanasta 'lupe', joka tarkoittaa 'olla syvässä tunne-elämän kivussa, ahdistuksessa ja murheessa'. Sitä käytetään kuvaamaan synnytyskipuja.

Sitä käytetään jälleen 2. Moos. 7:9:ssä kuvaamaan jotakuta, joka katuu siinä määrin, että on tuskissaan syntinsä tähden. Sitä käytetään Ef. 4:30:ssa, kun Paavali käskee meitä olemaan murehduttamatta Pyhää Henkeä – älkäämme aiheuttako Hänelle syvää tunteen ahdistusta toimillamme. Sitä käytetään Joh. 17:30:sta Pietarista, joka oli murheellinen, syvästi tunteidensa puolesta loukkaantunut siitä, että Herra oli kysynyt häneltä kolmesti, rakastiko Pietari Häntä.

Rikas nuorukainen oli järkyttynyt Jeesuksen kysymyksestä ja siitä mitä hänen täytyisi tehdä saadakseen iankaikkisen elämän – hän rakasti maailmaa ja statustaan ja omaisuuttaan. Ajatus siitä, että palaisi uskonsa ytimeen, jättäisi uskonnollisen hyväksynnän show'n ja ulkonaiset seikat aidon (uskon) hyväksi, aiheutti hänelle syvää tunne-elämän tuskaa – kuten synnytys hänen sielussaan.

Tämä kipu kuvaa sitä, mitä monet uskossa varttuneet käyvät läpi, he ovat kokeneet maailmaa ja tietävät syvässä sydämessään, että 'äiti ja isä ovat oikeassa', mutta ovat liian ylpeitä ja liian paljon maailmaan rakastuneita nöyrtyäkseen ja palatakseen uskoonsa. He eivät ole onnellisia ihmisiä. He naamioivat kipunsa, he naamioivat sen painiskelun, joka on menossa heidän sydämessään. He saattavat olla vihaisia ja heidät täytyy jättää rauhaan painiskelemaan itsekseen – he tarvitsevat aikaa prosessoida, ja he tulevat jossain vaiheessa tulevaisuudessa palaamaan kysymään kysymyksiä tai tekemään sovintoa.

Mutta toivoa on…

Samaan aikaan kun Herra ei nykyään ehkä vaadi jokaista, jolla on omaisuutta, myymään kaikkea, Hän kyllä vaatii meitä 'myymään kaiken' Hänelle sydämessämme. Kysymykseksi tulee: "Lisäämmekö me Jeesuksen kiireiseen elämäämme, vai annammeko kiireisen elämämme Jeesukselle?" Joskus se alkaa niin, että lisätään Hänet omaan elämään, ja ajan myötä tuo elämä annetaan Hänelle.

Seurakunnan perimätieto kertoo, että tämä rikas nuorukainen oli mies, jonka tunnemme Barnabaksena, Paavalin kumppanina palvelutyössä. Apt. 4:34-37:ssä sanotaan, että Joosef, joka oli niin hyvä mies ja ihmissuhteissa 'sillanrakentaja', että apostolit kutsuivat häntä nimellä 'Barnabas'. Barnabas tarkoittaa 'se, joka kutsuu ihmisiä yhteen suurempaan läheisyyteen ja lohdutukseen'. Näemme Apostolien teoissa, että hän myi kaiken omaisuutensa ja antoi rahat apostolien jaettavaksi, että toisten tarpeet tulivat tyydytettyä. Arameaksi hänen nimensä tarkoittaa 'profeetan poika'.

Hän oli ensimmäinen, joka lähestyi entistä Saul Tarsolaista päästäkseen selville, oliko tämän uusi usko aitoa Apt. 9:ssä, ja sitten tutustutti hänet (Paavalin) apostoleihin. He lähettivät hänet Antiokiaan Apt. 11:ssä edustajanaan tarkastamaan siellä olevat uudet kreikkalaiset uskovat.

Emme voi todistaa, että Barnabas oli Matteus 19:ssä oleva nuorukainen millään Raamatun kohdalla, mutta silti, näemme hänen kaltaistensa nuorten miesten 'myyvän kaiken' Herran tähden. Miehet kuten Matteus itse, joka oli teini tai esiteini tavatessaan Jeesuksen. Apostoli Johanneksen arvioidaan olleen noin 17, kun hänestä tuli yksi Jeesuksen opetuslapsista.

Herra työskentelee ajan kuluessa syvällä ihmisten sydämissä… ja ensi viikolla katsomme toista, joka painiskeli perheensä uskon kanssa, ja jolla oli se hetki, jolloin Raamattu sanoi, että hän 'meni itseensä'. Olkoon niin kaikkien meidän kurittomien lastemme kohdalla!

Ensi viikkoon, siunauksin,
John Fenn/LL

The Deconstruction of one's faith; How to pray, 3 of 3
Oman uskon purkaminen; Kuinka rukoilla, osa 3/3

Hei kaikki,

Viime viikolla katsoimme rikasta nuorukaista ja hänen sisäistä painiskeluaan vanhempiensa uskon, kulttuurin ja henkilökohtaisten arvojen kanssa. Tänään tuhlaajapoika, joka myös 'purki oman uskonsa', ja kuinka rukoilla niiden puolesta, jotka tekevät saman.

Jeesus sisällyttää Lk. 15: 11-32:en kertomuksen tuhlaajapojasta osana suurempaa opetusta, joka löytyy tämän luvun kymmenestä ensimmäisestä jakeesta koskien 100 lammasta ja yksi eksyy ja joutuu laumasta erilleen, sekä naisesta, jolla on 10 kolikkoa ja kadottaa yhden ja etsii koko talonsa löytääkseen tuon yhden. Joten tuo asettaa asiayhteyden – tuhlaajapoika on kadonnut kolikko, eksynyt lammas.

Onneton poika

On mies, jolla on kaksi poikaa, ja nuorempi pyytää perintöään, jotta hän voi lähteä pois ja aloittaa itsenäisen elämänsä. Muinaisessa Israelissa vanhempi poika sai perinnöstä kaksinkertaisen osuuden. (5. Moos. 21: 15-17)

Se tosiasia, että nuorempi veli haluaa rahansa nyt, jotta voi lähteä aloittamaan itsenäisen elämänsä, kertoo meille, että hän ei halua vanhempaa veljeään pomokseen. Hänen varttuessaan hänen vanhempaa veljeään valmennettiin ottamaan vastuulleen perheen yritys ja omaisuus tietäen, että saisi puolet siitä mitä veljensä saisi heidän isänsä kuollessa. Hän halusi irti. Nyt. Ja isä antoi sen hänelle, ehkä ymmärtäen hänen tarpeensa osoittaa onnistuvansa, mutta varmasti surullisena siitä, että hänen poikansa jätti yrityksen.

Kuinka monet nuoret ihmiset (mitä vanhemmaksi tulen, sitä enemmän määrittelen nuoriksi ihmiseksi alle 40-vuotiaat, lol) arvioivat uudelleen kasvatustaan ja päättävät, etteivät voi jatkaa siten, kuinka heidät kasvatettiin. He haluavat irti, ja sen tämä nuori mies teki. Kuinka monet nuoret ihmiset ovat havainneet järjestäytyneen uskonnon tukahduttavaksi, rajoittavaksi ja todellisuudesta irralliseksi? Kuinka monet sanovat tämän nuoren miehen tavoin 'En kestä tätä enää' ja lähtevät?

Tulokset paljastavat, että hän tarvitsi tuota perherakennetta

Lk 15: 13-16:ssa meille kerrotaan, että hän meni toiseen maahan, ja siellä tuhlasi rahansa 'hillittömään elämään'. Tässä kohdassa hän saa nimen 'tuhlaajapoika'. Sana 'tuhlaaja' on latinaa tarkoittaen 'epätaloudellista', mutta enemmän kuin tuota se tarkoittaa elämistä haaskaavalla tavalla. Se viittaa tuhlailevaan elämäntyyliin, jossa eletään yli varojen.

Jakeissa 14-16 meille kerrotaan, että maassa oli nälänhätä ja hänen täytyi löytää työpaikka. Hän sai alhaisimman saatavilla olevan työpaikan, sikojen ruokkijan, sikojen ollessa epäpuhtaita hyvälle juutalaiselle pojalle kuten hän oli. Hän oli alhaisista alhaisin. Meille kerrotaan Kuningas Jaakon käännöksen 17. jakeessa, että nälkänsä ja puutteensa alhaisimmalla kohdalla 'hän meni itseensä'.

Kreikankielinen teksti kuuluu näin: "Kuitenkin, mentyään itseensä, hän sanoi..." Lopultakin hän kävi rehellisen keskustelun itsensä kanssa tilanteestaan. Jae 17 sanoo, että tuossa sisäisessä kamppailussa puhuessaan itselleen hän muisti, että alhaisimmilla palvelijoilla hänen isänsä talossa oli paljon ruokaa, kun taas sitä vastoin hänellä ei ollut yhtään. Hän näki nälkää. Siat söivät, mutta ei hän. Ei huolenpitoa, ei aitoja ystäviä. Aivan yksin. Hänen täytyi saavuttaa tuo alhainen kohta, jotta hän saattoi 'mennä itseensä'. Että hän voi rehellisesti arvioida elämäänsä, uskoaan ja perhesuhteita.

Hän tarvitsi sitä

Viimein hän kävi itsensä kanssa keskustelun, joka hänellä olisi pitänyt olla aiemmin ennen kuin hän koskaan edes ajatteli lähteä kotoaan. Jos hänellä olisi ollut uskoa Herraan niissä rajoissa, joissa hänen veljensä on hänen pomonsa ja kaksi kertaa rikkaampi perintönsä puolesta kuin hän, Herra olisi kehittänyt hänessä luonnetta ja siunannut häntä tulevissa suunnitelmissa. Mutta hän ei ajatellut sitä mitä hänellä oli ja elämänsä vakauden arvoa. Hän ei arvostanut perhettään, uskoaan eikä kasvatuksensa arvoja. Kaikki tuo tuli hänelle takaisin nyt kun hän näki, että jopa sioilla oli jotakin syötävää siinä missä hänellä ei ollut mitään.

Ajatellen yhä itsekseen hän kehittää suunnitelman. Tämä on tärkeää. Hän päätti palata isänsä luo, nöyrtyä ja vain pyytää työpaikkaa jossakin tiluksilla. Omaa uskoaan purkavat tulevat jossain kohdassa rakentamaan uudelleen uskoaan, aivan kuten tämä nuori mies. He ajattelevat perusteellisesti suunnitelmaa palatakseen.

Sitä, mikä aiemmin oli vihastumisen ja epäoikeudenmukaisuuden kohta aiemmin – että hänen perheensä usko tarkoitti, että hänen veljensä saisi kaksi kertaa niin paljon kuin hän ja että tämä olisi hänen pomonsa, sitä prosessoitiin hänen sydämessään. Hän täytyi käydä läpi suuria hankaluuksia ja vaikeuksia ennen kuin hänellä oli rauha tilanteen suhteen, mutta hän todella prosessoi asian. Hänen täytyi tehdä se itse, poissa uskonsa, isänsä, veljensä ja sen luota, kuinka hän näki tulevaisuutensa heidän kanssaan elämässään.

Tiedämme, kuinka se päättyi

Hän palasi, hänen isänsä näki hänet kaukaa, kun hän oli lähestymässä ja juoksi hänen luokseen, isä piti hänelle isot juhlat ja vanhempi poika loukkaantui. Mutta meidän pointtimme on se, että nuori mies palasi.

Meidän täytyy sallia niiden, joita rakastamme ja jotka parhaillaan purkavat omaa uskoaan, jatkaa prosessoimistaan. He eivät ole yksin. Heissä oleva Siemen on katoamaton. Jumala on Henki ja juuri heidän henkensä näkymättömässä maailmassa Hän painiskelee heidän kanssaan. Tämä voi viedä vuosia.

Gal. 4: 19 sanoo, että Paavalin 'jälleen täytyy kivulla synnyttää, kunnes Kristus saa muodon teissä'. Paavali rukoilee heidän puolesta kuin olisi synnyttämässä, mutta kysymys on siitä, että 'Kristus saa muodon (heissä)'.

Paavalin rukoukset efesolaisten puolesta 3: 15-20:ssa ja 1: 17-20:ssa olivat heidän sisäisen olemuksensa puolesta, jonne kukaan muu kuin Isä ei voi nähdä. Että Isä Henkensä kautta tekisi heidät vahvoiksi ja antaisi heille ilmestyksen Kristuksen käsittämättömästä rakkaudesta, ja että Hän antaisi heille Viisauden ja Ilmestyksen Hengen Hänessä, niin että he voivat tuntea Hänen heille osoittamansa kutsun syvyyden Kristuksessa. Se on voimallista. Tuolla tavoin meidän täytyy rukoilla 'purkajien' puolesta.

Juuri nyt he saattava olla hajottamassa uskoaan, kasvatustaan ja jopa hyökkäävät varhaisen elämänsä epäoikeudenmukaisuuksia vastaan. Mutta Isä on yhä siellä käsitellen heitä armolla ja laupeudella, näyttäen heille asioita, auttaen heitä pääsemään irti kokemastaan virheestä ja kivusta ja rakentaen uudelleen heidän uskoaan lankku kerrallaan kohti tulevaisuuden paluuta ja sovitusta. Ja tuona päivänä, kuten esimerkissämme yllä, iloitaan suuresti.

Hän on uskollinen. Rukoile yllä olevien rukousten mukaisesti ja siten kuin saat kehotusta rakkaidesi puolesta, ja katsele Isän työskentelyä…

Uusi aihe ensi viikolla, siihen saakka siunauksin,

John Fenn/LL